

נח

גליון מס' 429
ד' חשוון תשפ"ג

אל תכעס, לטובתך!

הרב אפרים שרבני שליט"א

העניין טעון גביה • נא לא לקרוא בשעת התפילה

דוד המלך לא היה טיפש, הוא הבין בדיוק מה כוונתם ובכל זאת עמד ואמר "רבונו של עולם, אף על פי שמתכוונים להכעיסני נשבע לך שאני שמח". למרות שיש לי מה לענות להם אני ספגתי. באותה שעה כואבת לקחתי דף ועט וכתבתי לך פרק בתהילים "שיר המעלות לְדוֹד שְׁמַחְתִּי בְּאֶמְרִים לִי בֵּית יי' גִּלְגָּד" כי ידעתי שאתה אוהב אותי יותר כשאני שותק.

אמר ה' יתברך לשמואל, עכשיו תבין למה את הקטן הזה אני רוצה. קראתי מעשה על אברך מדרום הארץ, זוג צעיר עם שני ילדים. לפני כשנתיים אשתו החליטה לערוך את ליל הסדר בביתם. הבעל כיבד את בקשתה, ומיד החלו שניהם בניקיונות הבית והכנתו לקראת הסדר. לאחר יום עבודה מפרך, בלילה כששניהם שבורים ורצוצים, ונמו את שנתם, נשמעו צעקות גדולות שהעירו בבהלה את כל הבית כולו, האבא האמא והילדים.

בהתחלה לא הבינו הזוג מהיכן מקור הצעקות, אך לאחר כמה דקות התברר שהם מגיעים מתוך ביתם של השכנים החדשים.

האשה בתחילה אמרה לבעלה שאולי צריך להזמין משטרה או אמבולנס, אך בעלה הרגיע אותה שזה לא נשמע משהו מסוכן. לאחר כרבע שעה שלא פסקו הצעקות, אמרה האשה לבעלה שזו חוצפה בשעה כזאת, כאלו צעקות ללא התחשבות, מעירים את הילדים וגוזלים את השינה, אסור לשתוק להם. אך בעלה חזר והרגיע "אי אפשר לדעת מה קורה שם ומה הם עוברים, עדיף לא לעשות עניין". ואכן לאחר מעט זמן פסקו הצעקות.

בבוקר היו הזוג מאוד עייפים, ולאחר יום ארוך נוסף, עלו על יצועם כשהם ללא כוחות אך שוב באמצע הלילה חזרו הצעקות. "ניסינו להקשיב לא נשמע משהו מסוכן אך זיהינו משפטי חוצפה מזעזעים" אמר הבעל. הפעם הבעל היה זה שלא הצליח להחזיק את עצמו "אני הפעם באמת אעשה לזה סוף, אלמד אותם עכשיו לקח".

אשתו כשראתה את כעסו הנובע מתוך עייפות אמרה לו "אתמול אני כעסתי ואמרת לי שזו אינה צורה, גם אני אומרת לך, זו לא דרך, אתה לא יודע לאן הכעס הזה יוביל. אל תשכח שאנו הולכים לגור בשכונתם זמן ארוך, בוא נחכה עם זה עד למחר. אני מציעה שנלך לישון בסלון". לאחר כמה שניות של מחשבה נרגע הבעל ואמר "את צודקת, אסור לכעוס". הם סגרו את דלת חדר שינה שמשם נשמעו הצעקות, ועברו לישון עם הילדים בסלון.

בלילה התינוק בכה, והאשה נזכרה ששכחה את הבקבוק בחדר. היא פתחה את דלת חדר השינה אך כשהדליקה את האור, היא קפאה על מקומה. בתוך העריסה של התינוק עם רגל אחת על הבקבוק שכב לו עקרב ענק בצבע חום כהה עם צבתות ענק. הבעל מספר שמן הבהלה עד היום אשתו זוכרת את כל הפרטים של העקרב.

האשה צעקה צעקה נוראה, כל הבית התעורר מהצרחות שלה. הבעל מספר "מיד התקשרנו למרכז ללכידת נחשים ועקרבנים, ולאחר נתינת פרטים הם הסבירו שמדובר בסוג עקרב ששמו 'גבו ירחוי', סוג העקרב הזה הוא הגדול ביותר בארץ,

המשך שיחת הרב בעמ' 3

תורה מספרת על ישי אביו של דוד המלך, שביקש מדוד בנו לקחת אוכל לאחיו הנמצאים בשדה הקרב. כשהגיע דוד לשדה הקרב ראה את אחיו ושאר האנשים אחוזים בפחד נורא. עוד הוא עומד, והנה גלית הפלישתית שיצא ממחנה פלישתים כשהוא מחרף ומגדף מערכות אלוקים חיים והטיל מורא על כולם.

מיד תמה דוד, היאך כולם שותקים, ומדוע אף אחד אינו פועל לעצור את הגידופים האלו. ומיד ביקש שיודיעו לשאל המלך שהוא מתנדב להילחם בגלית "כי מי הפלשתי הערל הזה? כי חרף מערכות אלקים חיים!".

השמועה במחנה עברה מפה לפה והגיעה עד אזנם של אחיו של דוד. כששמע על כך אחיו הגדול אליאב, הוא החל לצעוק על דוד בפני כולם "למה זה ירדת ועל מי נטשית מעט הצאן, אני ידעתי את דודך ואת רע לבבך כי למען ראות המלחמה ירדת". אני כבר מכיר את התרגילים שלך, הכל אתה תסכים לעשות העיקר שלא לעבוד, איש רע שכמוד.

אך דוד שותק כהרגלו, הרי כבר עשרים ושמונה שנה הוא סופג צעקות ושותק.

והנה לבד ממעשה זה, התורה מספרת עוד סיפור "ויאמר יי' אל שמואל מלא קרנדך שמואל הולך למשוח מלך לישראל בבית לחם.

שמואל פוגש את שבעת הבנים של ישי, וכל אחד כשעבר לפניו קיבל תשובה שלילית ללא כל תוספת של מילים "בנה לא בחר יי'. אך היחידי שקיבל תשובה חריפה היה הבן הבכור אליאב "אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתי בו".

ואמרו חז"ל בתלמוד (פסחים טו:), שראוי היה אליאב למלוכה, אך מחמת מדת הכעס שהייתה בו, הוא הפסיד את הכל. "כי מאסתי בו" – אותו כבר אני לא רוצה.

ומזה למדו חז"ל, שאדם שיש בו מידה של כעס אפילו אם פוסקין לו גדולה מהשמים מורידין אותו. גם אם פסקו לו הצלחה, קידום, או זיווג, בגלל הרתחנות שבו, יקחו ממנו הכל.

אמר לו הקב"ה לשמואל, אני חפץ בילד הקטן. יש להם עוד אח קטן בבית, תחפש אותו, אותו אני רוצה. אולי הוא קטן מכולם בגיל אך גדול הוא מכולם בנפש.

וכעדות לכך מספרים רבותינו במדרש (תהילים שוחר טוב, קכב), שלאחר הרבה שנים מהמקרה הזה, היו אנשים שהיו הולכים ודופקים על חלונותיו של דוד, ואומרים לו דוד, אימתי יבנה בית המקדש, מתי כבר יגיע היום הזה.

לדאבונו כל אותן בקשות לא נבעו מתוך כוונה טובה או צדקות אלא אך ורק מתוך רצון לעקוץ, לצבוט, ולבקש רע. הם היו יודעים, שכל זמן שדוד המלך חי לא יבנה בית המקדש, כיוון שאמר לו הקב"ה ששלמה בנו שיבוא אחריו הוא יבנה את הבית, ובה התכוונו לומר לו "ינו נו דוד, מתי יגיע כבר זמנך למות".

חופשי הכניסה

בית מדרש
אור התורה
רח' הרב הרצוג 8

יום שלישי
ד' חשוון (11/11 למנינים)
בשעה 20:30

הרב אפרים שרבני שליט"א

לביית שאן

בס"ד

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות	17:39
לנוהגים 40 דק'	17:19
ציאת השבת	18:29
ציאת השבת (ר"ת)	19:06

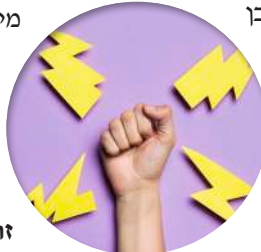

מענייני העולם. והנה עוד בתחילת הדיון מבין אחד מהצדדים שהצד השני אכן צודק ויש ממש בטענותיו, ועתה הזוגיות עומדת למבחן – והציון שהיא תקבל היא כיצד יתנהל המשך הויכוח מעכשיו:

זוג א': התבצרות כל אחד בעמדתו, משפטי עקשנות ללא טעם רית, הצטדקויות שאפילו הוא בעצמו לא מאמין להם, ניסיונות בכל זאת למצוא אזה שביב של צדק בדבריו ולהשען עליו בכל כוחו על אף שידוע שאין זו האמת, מניפולציות לצאת צודק, וניסיון להפוך את התמונה ולהוציא את השני אשם [ומי שמתמש בדרך זאת עליו לדעת, גם אם נראה לך שהצלחת, גם אם בסוף היא הסכימה והתשכנעה, והגעתם למסקנה שהיא זאת שצריכה להתנצל, הרבה מאד פעמים הלב שלה לא יקבל את הדברים, גם כי ניכרים דברי אמת, וגם היא מכירה אותך היטב וההפסד גדול מאד! וכנ"ל כמוכן לאשה].

זוג ב': אך יש זוג שאצלו הכל נראה אחרת! קודם כל הם לא יחסו לרגע להוציא משפטים כמו: 'צודק, נראה לי שדברך נכונים יותר...', 'יש משהו בדברך, לא חשבתי על זה...', 'באמת לא שמתי לב... רק עכשיו שאת אומרת... פתאום אני חושב על הדברים'. ואם הוא בעל אישיות גדולה יותר, הוא יסיים גם במשפט מפרגן: 'איזה רעיון... איך חשבת עליו?...!', 'תאמיני לי אשתי אשריך... גאונית את...'. הם מבינים שכך צריכה להראות מערכת יחסים חזקה, כך צריכה להראות תקשורת נכונה, הם מבינים שהמטרה היא אחת והם בנו לעצמם אגו משותף עד כדי שלא מפריע לי אם בן הזוג הוא זה שאמר דברים נכונים/אמתיים/ חכמים/צודקים או שאני זהו שאמרת. הם מבינים עד כמה

מידה זו חשובה בבנין האדם בכלל ובביתו בפרט. וכמו שאמר מרן החזון איש זצ"ל: **"ואמנם אני נכון לקבל מכל אדם, ובקלות לומר טעיתי ואני שמח בזה באור האמת!"**. ופעם אחרת התבטא: **"ורוצה אני לקבל האמת מכל אדם, ואין דרכי להחזיק (במה שאינו אמת) ובקלות אני אומר טעיתי, כי ידעתי כי האדם כולו שגיאה" – לא צריך הרבה שכל כדי להבחין את ההבדל הגדול בין הזוגות הנ"ל! וכל זה שייך גם לגבי עצותיו וייעוצו של בן הזוג.**

פגיעה חזיתית בתקשורת!

נתאר לעצמנו את יעקב ומיכל שיושבים ומלבינים איזה עניין, והנה נושא שעלה על השולחן; יעקב בזמן האחרון טרוד בעבודתו ואינו מתייחס אל מיכל. מיכל מרגישה שאינה מקבלת את תשומת הלב הדרושה לה, וגם הפרגון בבית אינו בשמים! מיכל פונה לבעלה וימניחה על השולחן את אשר על לבה. יעקב, שעוד לא זכה לקנות לעצמו את תכונת 'מודה על האמת' היקרה, מתחיל לתרץ את עצמו בכל מיני הצטדקויות, או שנוהג בשיטת ה'מחמירים', שמנסים להפוך את הקערה על פיה ולהוציא אותה אשמה, וכך מתגונן יעקב 'הנאשם' על ידי התקפה [שהרי 'העולם' אומרים, שההתנהגות שלך היא בסדר? גם בי זה פוגע שאת תמיד וכו'...!], וכן על זו הדרך (וכנזכר בשבוע שעבר). ומה נראה לכם שיקרה בהמשך? האם תהיה תועלת לפנות שנית לבן זוג כזה ולומר לו את המועקות שלי? הרי בלאו הכי הוא לא מקבל, כמעט וודאי שאת המילים: "אתה צודקת" הוא לא יוציא מפיו. אין ספק שההתנהגות זו תגרום לבן הזוג להרגיש שיחבל על המאמץ, ומה עכשיו? הרי הדברים לא ייפטרו מעצמם, ובדרך כלל מה שיקרה הוא שהצד השני יחפש דרכים אחרות לפטור את בעיותיו! והן בטוח לא יהיו נעימות כשיטה זו! **אז דבר ראשון עלינו לדעת, שאם אדם לא ידע להודות בשגיאות ובטעויות שלו, אם הוא לא ידע לקבל את העובדה שאינו מושלם, זו פגיעה חזיתית בתקשורת! וחוסר בתקשורת, הינו אחד מהאויבים הגדולים של שלום הבית! כי אם אי אפשר לפתור את הבעיות בדיבור (בנחת), אז איך נפתור בעיות?! [וישנם זוגות רבים שנותנים למה שיושב להם על הלב להיערם, 'מטאטאים מתחת לשיטח' בכל התנהגות, פגיעה, מילה לא נעימה או התנהגות לא הולמת, עד שבסוף גודשת הסאה, וכמו הר געש - הכל מתפרץ, זו, ללא ספק, בעיה גדולה בתקשורת!] נקודה למחשבה... שבת שלום ומבורך שמעון שורתי!**

חכמת הויכוח!

בעבר הקרוב כתבנו בעניין זה בארוכה (ובקרוב מאד יצא ספר שלם בנושא התקשורת) למדנו שהויכוחים וחילוקי הדעות בביתנו יכולים לבנות את הבית ויכולים גם חלילה לפרק אותו. והכל תלוי בצורה בה מתנהל הויכוח. למדנו כמה כללים בעניין זה ונחזור עליהם בקצרה: **א.** מטרת הויכוח צריכה להיות אך ורק למטרה אחת, והיא ידיעת האמת פתרון הבעיה, תיקונה ושיפורה והגעה לרצון ה' למען ישרור השלום בבית, להוציא מויכוחים שמטרתם להתנצח, להאשים להראות את עליונותו על בן הזוג וכל כיו"ב. **ב.** כלל שני למדנו שמדברים רק בנחת (ואין כאן המקום להאריך בנוק ובחוסר היעילות של חילוקי דעות המתקיימים בכעס ובצעקות). **ג.** למדנו שצריך תקשורת טובה, ללא 'קצרים' בהעברת המסר, והבנה אמיתית לדעתו של בן הזוג, וכן שאף שאיננו חייבים להסכים עם דעתו, מכל מקום חייבים לכבד אותה (ושחלילה לא ירגיש שמזלזלים ברגשותיו או בדעתו). וכן עלינו להראות לבן הזוג שאנחנו באמת מבינים את דעתו, והבאנו בס"ד כמה עצות כיצד לעשות זאת בפועל.

שיעור הגמרא שהפך לשיעור מוסר חי שליווה את התלמידים עד ליומם האחרון!

לאחר כל הנ"ל. עלולה להיות בעיה נוספת שעלולה להוריד להקשות מאד להגיע אל מבוקשנו – שהוא חילוקי דעות שהסתיימו בצורה הטובה ביותר, ואף אם לא בהסכמה לפחות בהבנת מלאה והחלטה כיצד נוהגים. ונסביר את דברינו ונמחישם על ידי סיפור... **מסופר על הגאון הגרא"מ שך זצ"ל.** שהיה רגיל ביום שלישי בשבוע למסור שיעור בפלפול וחריפות רבה בישיבת פונוביץ'. הרב היה מתכוון לשיעור עשרים וארבע שעות קודם. במהלך השיעור היה בונה מהלך, מקשה ומתרץ, בונה וסותר, חורז סוגיא בסוגיא בבקיאות וחריפות עצומה. פעם אחת עם התחלת השיעור, בעת שהרב התחיל לבנות את יסודות הסוגיא, עמד אחד התלמידים והקשה על דבריו, ואם כנים דברי התלמיד, כל המהלך נסתר! הרהר הרב שניות מועטות ואמר בניחותא: 'טעיתי... הוא צודק' והפסיק את השיעור בדקותיו הראשונות! לא חשש על כבודו, לא חשש לעמלו שהשקיע שעות על השיעור, לא חשש להפסיק את השיעור שציפו לו התלמידים כל כך. לא חשש לשום דבר מלבד דבר אחד - מידת האמת שבערה בו! לימים העידו התלמידים בהתרגשות, השיעור הופסק אבל אנחנו קיבלנו שיעור חי לחיים מהו אדם גדול! שיעור כזה במדת 'מודה על האמת' היה שקול בשבילנו כמו כל שיעורים שבעולם...

מבחן הזוגיות!

ניקח את הסיפור הנפלא הזה ונורידו לתוך ביתנו. כמה חשוב בביתנו לאמץ את התכונה היפה הזאת שנקראת 'מודה על האמת', כמה בעיות ייפתרו אם נדע לומר בזמן הנכון 'אתה צודקת', 'אני מסכימה איתך במאה אחוז...'. כמה פעמים קורה שמתפתח דיון בין בני הזוג, חילוקי דעות שגרתיים ויום-יומיים, כל אחד אומר את דעתו, לא חסר מה ללבן בבית היהודי; חינוך, כלכלה, עבודה, זוגיות, ואפילו סתם דברים

החל מפרשת נח יחזור שיעורו הקבוע של
הרב **אפרים שרבני** שלי"א
נחצי שעה לפני צאת השבת • בבית כנסת **אדמון ספרא** (הסורים)

בשורה
משמחת

באר החסידות

אצרות מעולם החסידות

שלושה שלבים בעבודת ה'

"וַיִּזְכֹּר נֹחַ שְׁלֹשָׁה בְנֵים אֶת שֵׁם אֶת חָם וְאֶת יָפֶת". עבודת ה' מתבצעת באמצעות שלושה שלבים: "אֶת שֵׁם" – יראת ה' – "אֶת חָם" – אהבת ה' בהתלהבות. ורק לאחר מכן זוכה לכך שכל מעשיו יפים ומקובלים – "וְאֶת יָפֶת". (נועם אלימלך).

אי אפשר בלי ה' יתברך!

"וַתִּשְׁחַת הָאָרֶץ לְפָנֵי הָאֱלֹהִים". ההשחתה היתה בכך שסברו שאינם זקוקים לסיוע ממנו יתברך, וכאילו הם חלילה, לפני האלהים. (ר' איתמר מקונסוקיולו, משמרת איתמר).

'תיבה' של תורה ותפילה

מפורסים דברי רבנו ישראל בעל שם טוב על הפסוק "צַהַר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה", שהתיבה של תורה ותפילה שהאדם מדבר תהיה מאירה, כי בתפילה צריך לשים את כל כוחו בהדיבורים, ויחשוב שהאותיות מצטרפים ומתחברים זה עם זה.

פעם אמר ר' משה מקוברני בפני שומעי לקחו: כשאדם אומר 'תיבה' לפני השם יתברך, יראה להכניס את עצמו עם כל רמ"ח אבריו אל תוך התיבה. והיה אחד מהשומעים מקשה לפניו: ילמדנו רבנו, כיצד יכול אדם גדול להכניס את עצמו אל תוך תיבה קטנה? ענה לו ר' משה: "מאדם כזה שמחזיק את עצמו שהוא גדול יותר מהתיבה, מאיש כזה כלל אין אנו מדברים... (ספיר ויהלום).

"עֲשֵׂה לָךְ תִּיבַת עֲצִי". ראה והשתדל שתיבות התורה יהיו יועצך בחיים. (ר' ישראל ממדוז'ץ, דברי ישראל).

שערי רחמים פתוחים תמיד

"בַּיּוֹם הַזֶּה נִבְקְעוּ כָּל מַעֲיָנוֹת תְּהוֹם רַבָּה וְאֶרְבַּת הַשָּׁמַיִם נִפְתְּחוּ". גם כאשר נבקעו "מַעֲיָנוֹת תְּהוֹם", היו עדיין שערי רחמים פתוחים – "וְאֶרְבַּת הַשָּׁמַיִם נִפְתְּחוּ", שמא יחזרו בתשובה. (ר' אברהם יהושע מביאלא, ישועות אברהם).

"כשהורידן הורידן ברחמים אם יחזרו יהיו גשמי ברכה". (פירוש רש"י). כמה מוסר השכל יש בדבר, שגם כאשר נגזר העונש, ניתן עדיין לשנותו על ידי חזרה בתשובה. (שפתי צדיק).

"איש צדיק תמים היה בדרתיו"

יש מרבתינו דורשים אותו לשבח, ויש שדורשים אותו לגנאי. (פירוש רש"י). עצם הדבר שרק חלק דורשים אותו לשבח, מוכיח שהוא צדיק תמים, כי לא ייתכן שכולם ידרשו רק לשבח. (ר' שמואל מסוקולוב, בית יעקב).

מחלוקת זו האם לדרוש את נוח לשבח או לגנאי, זוהי מחלוקת התנאים רבי יהודה ורבי נחמיה במדרש (בר"ר ל, ט), וכן מחלוקת האמוראים ר' יוחנן ור' לויש בגמרא (סנהדרין קח), ובכל זאת שרש"י מזכיר בדבריו את שתי הדעות, לאלו שדורשים את נוח לשבח הוא קורא "רבתינו" – "יש מרבתינו שדורשים", ואילו לאלו שדורשים את נח לגנאי הוא לא קורא רבתינו, אלא מזכיר אותם בסתם – "יש שדורשים", אף שבדאי כולם הם רבתינו הקדושים.

ומבאר הרבי מליובאוויטש זיע"א שכוונת רש"י במה שקרא דוקא לאלו שדורשים את נח לשבח "רבתינו" היא – ללמדנו שבענין זה עצמו, באיזה אופן להביט על הבריות ובאיזה צורה לדרוש אותם, עלינו לאמץ לעצמנו את דרכם של רבתינו שהיו רגילים תמיד לדרוש את הבריות (ובכלל זה את נח) לשבח, והם הם "רבתינו" לענין זה.

שהרי באמת שבח גדול ועצום הוא לנח שהצליח לשרוד ולשמור על רוחניותו בדרך כל כך קשה כמו שלו, ואף את אשתו ובניו וכלותיו הצליח להדריך בדרך הישרה, והשריש בהם את המידות הטובות והקדושות כל כך עמוק בלב עד שכל הרוחות הרעות שנשבו בדורם לא הצליחו לעקור אותם מדרך ה', ועל כן בודאי שעלינו לדרוש אותו לשבח. (אמרי נועם).

לעולם יחזיק אדם שני פתקים בכיסו

ר' בונם מפשיסחא אמר, שכל אדם מישראל צריך שיהיה לו שני פתקים בכיסים שלו, בכיס אחד: "ואנכי עפר ואפר". ובשני: "בשביל נברא העולם". אלה הן שתי בחינות, וישתמש בכל אחת מהן לפי הצורך. כשיצר הרע רוצה להארות לאדם את גדלו ורוב פעלו בתורה ובמצוות, כדי להביאו לידי גאווה והתנשאות – ישתמש במידת "ואנכי עפר ואפר", וכשיצר הרע רוצה להפילו ברשת עצבות ומרה שחורה ומראה לו את שפלותו – יתחזק במידתו השנייה: "בשבילי נברא העולם".

נוח שהיה מוקף רשעים של דור המבול, הלך בעבודת ה' בדרך של "בשבילי נברא העולם" – "צדיק תמים היה בדרתיו" נחשב בעיני עצמו לצדיק תמים. הנהגה זו היתה הכרחית לו "בדרתיו", דורות הרשעים, שלא יפול בנופלים. אך, אילו היה בדרו של אברהם, בין צדיקים, בוודאי שהיה הולך בדרך של "ואנכי עפר ואפר", ולא היה נחשב בעיני עצמו לכלום. (ר' יחיאל מאלכסנדר).

זכור שזה שהרתית אותנו, הוא שליח משמיים, ואם זה לא היה הוא זה היה מישהו אחר, הוא רק התורן כרגע במשמרת. פעם אשתך, פעם הבוס, ופעם הנהג שחתך אותך בכביש.

התפקיד שלנו כאן בעולם הוא להצליח לשמור על קור רוח.

חייב להתפלל על זה. כבר אמר דוד המלך "לולי יי עֲזָרְתָה לִּי כִּמְעֹט שְׁכֵנָה דוֹמָה נִפְשִׁי", בלי העזרה שלך כבר מזמן שהייתי הולך לאיבוד.

ר' עקיבא בכל בוקר היה מתפלל "יהי"ר שלא אכעוס היום ולא אכעיסך" – אנא, רבונו של עולם, שאף אחד יוציא אותי מהכלים.

בגמרא מסופר (מגילה כח), שר' עקיבא ראה את ר' נחוניא הגדול שהגיע לזקנה מופלגת מתוך בריאות, ללא צליעה, וללא תמיכה סיעודית. ומיד שאלו ר' עקיבא במה הארכת ימים?

השיב לו ר' נחוניא: "לא עמדתי על מדותי" – קשה להכעיס אותי. גם אם שכחו את המפתח של הבית ונשארו בחוץ, או שהילדים איבדו שטר של מאתיים בדרך למכולת, הם יודעים שאבא לא כועס.

רוצה לחיות טוב, תפסיק לכעוס. לא רוצה? תסבול. האדמו"ר ר' משה ליב מסאסוב היה אומר לאנשים שטובלים במקוואות קרים מאד באוקראינה, מה יועילו לכם המים הקרים אם לא תכבשו כעסכם, שכבישת הכעס טובה היא מאלף תעניות.

אם מישהו הפריע לך במקווה או לקח לך את הסבון ואתה נעשה אדום, אלף פעם מקווה לא יעזרו לך, אך אם תשתוק, זה שווה כמו אלף ביקורים במקווה. **שבת שלום עם ישראל! אפרים שרבני.**

המשך שיחת הרב « ועקיצתו גורמת לנמק והרס פעולת המפרקים, דהיינו שיתוק מוחלט.

מה עושים? שאלנו בפניקה. הם הדריכו אותנו איך ללכוד את העקרב, ובלית ברירה כך עשינו, אשתי החזיקה צנצנת זכוכית, לכדה את העקרב והכניסה אותו אל תוך הצנצנת, שם הוא עקץ את עצמו ומת.

לאחר שנגרענו, הסתכלתי על אשתי כשאני המום, ובדמעות אמרתי לה "אני אפילו לא רוצה לחשוב אם הייתי נשאר עם העצבים שלי ויוצא אל השכנים ובסוף חוזר לישון בחדר. אני מפחד לחשוב איזה בכי היינו צריכים לשמוע באמצע הלילה, בכי של התינוק שלנו. אוי ואבוי לי אם הייתי כועס. כשאני קצת חושב, אני מבין שבזכות ששמרנו על השתיקה שמרו לנו על הילד משיתוק".

ילד ממשך לחיות בגלל השתיקות של אבא ואמא שלו.

(אגב לבסוף התברר שהמשפחה שהרעשה סבלה מילד בעייתי, שלא נתן להם אפילו רגע של נחת בחיים, עד שטופל ברפואה מקצועית. מי יודע אם היו מוסיפים לצעוק על האבא והאמא המסכנים, כמה עוד היו מוסיפים להם סבל על סבלם).

זו לשון בעל 'הנועם אלימלך', "כשבא לך רצון לכעוס, תחשוב מה עדיף לך לשתוק או להתמודד עם צרות" – מילה במילה.

כשם שהכעס קל לביצוע, כך הוא גם גובה מחיר יקר. אמת שבאותו הרגע יש כמין חוס בגוף שכביכול כופה אותך לצאת מהכלים, אך זכור שכל מילה שתוציא בסוף תהיה על חשבונך. ודי למבין.

"אין המצוה
נקראת אלא על
שם גומרה"

(סוטה יג)

גם את/ה יכול

להיות חלק
מהאימפריה התורנית הזאת

הפאר שלפניכם הוקם
על ידי הרבה מאד אנשים,
עם לב שאכפת לו מה' יתברך
יהי רצון שהזכות תגן עליהם
ועל כל בית ישראל
לעולמי עדי!

לפרטים:

ר' יעקב בן ישי 050-4119309

הרה"ג יניב נסיר שליט"א ראש בית הוראה מעין טהור ומח"ס הלכה למשה ועוד	9:30
הרה"ג צביאלי בן צור שליט"א מרצה בכיר בארגון ערכים	10:15
הרה"ג משה קינן שליט"א ראש ארגון אופק, מרצה בכיר, מפיק שעת אפס ועוד	11:00
הרה"ג אילן גוזל שליט"א ראש ישיבת "ילדי שניא ויעקב" מח"ס פלא דורש	11:45
תפילת מנחה	12:30
סעודת מצוה לעיני ריימונד בת אסתר ושושנה פלורנס שולמית בת רוזה	13:00
הרה"ג יוסף חיים חדד שליט"א ראש כולל 'זליוסף אמר'	14:15
הרה"ג משה בן אבו שליט"א רב שכונת גילה	15:00
הרה"ג אפרים שרבני שליט"א ראש כולל 'מחנה אפרים'	15:45
תפילת מנחה	16:30
הרה"ג דוד לאו שליט"א הרב הראשי לישראל	16:45
תפילת ערבית	17:30
הרה"ג אהרן בוטבול שליט"א ראש בית הוראה יבי"א חתנו של מרן זצוק"ל	17:45
הרה"ג יעקב סיני שליט"א נכדו של מרן זצוק"ל	18:30
הרה"ג אלון עטיה שליט"א ראש מוסדות 'היכל המלך'	19:15
הרה"ג בנימין חותה שליט"א מח"ס כי בא מועד, כי בו שבת ועוד	20:00
הרב שמעון פרץ שליט"א משמח הלבבות בסופע הבוחר בעמו ישראל	20:45
תפילת ערבית	21:45

עזרת
הנשים
פתוחה

ברוכים
הבאים

לסיוע בהחזקת יום זה פנו ליעקב בן ישי: 050-4119309

לרפואת: משה בן רחל, חיה רחל בת שושנה שולמית • לעיני: שושנה שולמית פלורנס בת רוזה משה בן שמחה, ריימונד בת ענת

עצרת המעוררות
לעיני שושנה פלורנס בת רוזה

ביום הבחירות

יום שלישי | ז' חשוון | (ו.ו.ו למנינם)
בבית"כ **יעקב חמאווי** אריה בן אליעזר 17 גילה

בשידור חי השיעורים יעברו באמצעות ערוץ מוסיף, ימים וחזון יעקב

בשידור חי